

ZO BOUW
DUS NIET
IK EEN
CHILL-HONK

OVER EEN STUNTELENDE PUBER-PA
EN ZIJN POSITIEVE MIDLIFE CRISIS

ALLARD DROSTE

ANKA JACOBS

LUCHT

Aangenaam, ik ben Allards schrijfmaatje, of in dit geval, zijn bouwopzichter, om maar even dichtbij het onderwerp van dit boek te blijven. Allard werkt altijd, en vooral aan zichzelf. Hij verzint en verbindt, hij groeit en hij snoeit, hij leeft en hij geeft. De man heeft geen uitknop.

DUS NIET

Zo ook *Zo bouw ik een chill-honk*. Om zijn zonen zolang mogelijk dichtbij zich te houden dacht Allard: ik moet zo'n chill-honk achter in mijn tuin. Kunnen mijn jongens met hun matties bij ons achter in de tuin chillen op een zaterdagavond.

Nadat de eerste paal in de achtertuin werd geslagen werden de bijwerkingen van zijn impulsieve bouwlust duidelijk met als resultaat een herkenbaar en humoristisch verhaal over familie, miscommunicaties en goede bedoelingen.

Dit is geen bouwboek, al is het wel handig om te hebben mocht je ook last van bouwlust krijgen. Het is een boek geworden waar iedere blunder en ieder succes met humor en eerlijkheid wordt gedeeld.

Humoristische levenslessen van een vader die ook maar gewoon het beste wil voor zijn kinderen. Allard en ik schrijven samen, maar de ervaringen en het honk (ja, het staat) zijn van hem en zijn familie. Een beetje van mij en een beetje van Maggie, zo gaat dat bij ons. Allard zet het in de steigers en ik sla de spijkers erin. Iemand moet de bouwopzichter zijn.

Veel lees- en geefplezier!

Anka Jacobs

Super vette dank voor mijn inspiratiebronnen voor dit boek. Mijn twee lieve zonen, mijn grote mannen, mijn kanjers die ik grenzeloos vertrouw, Maas en Duco. Het is tof om elke dag weer een (coole) pa voor ze te mogen zijn.

Deze generatie na mij draag ik een warm hart toe, maar niet te vergeten ook mijn ouders. Zij hebben immers (deels) gezorgd voor wie ik ben geworden. Daar kan ik om huilen, lachen en wat van vinden. Ik ben vooral dankbaar dat ze aan de basis van mijn leven en daarmee aan dit boek staan. Ze zijn er altijd voor mij.

En uiteraard ben ik dankbaar voor alle mooie mensen om mij heen. Mijn vrouwlief Irene, mijn bonuskinderen Philip, Thijmen en Meike. De moeder van mijn jongens, Maaike. Ook ben ik dankbaar voor alle vriendschappen. En het hele boekenteam, met Anka voorop als (schrijf-)maatje samen met Meindert, Sandra, Bram, Michiel en Wouter.

Het is chill om met jullie allemaal te mogen optrekken, dank. Weet, het chill-honk staat altijd open.

Dank, Allard

INHOUD

- 11 Ter lering en vermaak
- 12 Een chill-honk, voor wie ging ik dat ook alweer bouwen?
- 17 Beter goed gejat dan slecht bedacht
- 21 Zoveel mensen zoveel meningen
- 25 Gewoon de vetste, hoogste en mooiste van het land
- 30 Een ode aan de boom, met wat paaltjes
- 34 Toys for boys
- 41 De mannen van Baltus lopen gewoon met je mee
- 45 De eerste paal
- 50 Check en re-check
- 54 (Bouw)lessen van een millennial
- 61 Plooiën gladstrijken
- 65 Ja maar, je hebt toch niet om hulp gevraagd?
- 70 Ik ga de planeet redden
- 73 Ik wil graag commando zijn, maar sta te klungelen op een ladder
- 76 O jee, straks is het af
- 78 In de flow, of toch niet?
- 83 Fiets hem d'r in
- 87 Jij? Ik wist niet dat je handig was
- 93 Mijn Sagrada Familia
- 98 Gek doen op een maandag, dat mag
- 103 Nawoord - Mijn springlevend ervaring
- 108 Checklist

Een hilarisch verhaal over
een stuntelende puber-pa.

Met een flinke dosis:

- » humor
- » levenslessen
- » aha-momenten
- » zelfspot

Ter lering en vermaak

Een boekje vol met aha-ervaringen.
Die momenten in het leven als je iets leest
of ziet en denkt: Aha, zo gaat dat bij mij
thuis of op het werk nu ook. Aha, dus zo zit
dat! Of: Aha, zo kan het dus ook.

Ik was een man met een plan. Even een chill-
hok bouwen voor mijn jongens in de achtertuin.
Wiebelend en zwetend op een ladder met een
familie die verbaasd toekijkt en zich vervolgens
snel uit de voeten maakt of nog een keertje op
de snooze-knop drukt.

De aha-momenten tijdens mijn bouwprojectje vlogen
mij om de oren, met als resultaat een inzicht ten
danzien van hoe je dus niet een chill-hok bouwt.
Met gemengde gevoelens deel ik hier de aha-
momenten die ontsproten aan mijn achtertuin.

Allard Droste

EEN CHILL-HONK

- VOOR WIE GING IK DAT OOK ALWEER BOUWEN?

Op vrijdag- en zaterdagavond is Maas (15) vaak de hort op. Ik snap er niks van, want ik doe er alles aan om een coole vader te zijn. Populair wil ik zijn, vooral bij de vriendjes van mijn zonen. Iedereen is bij ons welkom. Hoe meer hoe beter.

Ik heb mijn jongens graag in de buurt. Zeker omdat ik doordeweeks al vaak eerder naar bed ga dan mijn kinderen en mijn bonuskinderen. Die weekenden zijn mij dus heilig. Konden we een paar jaar geleden nog samen dubbel van het lachen naar een aflevering van *De luizenmoeder* kijken, nu is het vooral de telefoon die Maas' aandacht trekt. Met een grijns checkt hij zijn berichtjes om vervolgens na het eten te vertrekken.

Begrijp me niet verkeerd. Ik leef niet in angst dat mijn kinderen ontsporen of op de comazuipafdeling terecht komen. Ik ben bang dat het aan mij ligt. Dat ik te saai ben, gedegradeerd van held tot loser. Zelf ben ik een groot voorstander van vertrouwen en niet van controleren. Dus zijn telefoon induiken is voor mij geen optie. Wel vraag ik zo ergens richting de avond of er nog plannen zijn en vaak is het antwoord: 'Weet ik

13

EEN CHILL-HONK
- VOOR WIE GING IK DAT OOK ALWEER BOUWEN?

nog niet. Nog niks concreets, pap. Ik zie wel.' Vervolgens schrokt hij het avondeten op alsof niemand er enige moeite aan heeft besteed. Inmiddels is er toch ergens afgesproken met de matties. Zo gaan er vele weekenden voorbij, zonder Maas, die lekker elders aan het chillen is.

DAN VADERDAG...

Het is een lastige feestdag, laat dat duidelijk zijn. Schutterig staan hordes kinderen in alle vroegte aan het bed van hun vader, met een gekookt eitje, terwijl mijn pubers in bed liggen te ronken. Geen zelf-geschilderde steen met de tekst 'Pa, je bent een kei'. Niks! Het is en blijft doodstil in huis.

STIEKEM BAAL IK ALS EEN STEKKER
DAT ZE HET 'VERGETEN' ZIJN.

's Middags gaan we met het gezin op pad en ondanks dat ik wel dertig keer tot tien tel, ontplof ik toch. Ik houd het niet meer. Ben ik de enige vader die volledig vergeten is vandaag? Een ongekende verbale vulkaanuitbarsting van al mijn opgepropte frustratie vult de auto. Beide zonen krijgen op hun donder. 'Alles doe ik voor jullie. Deze ene dag dat je iets voor

14

EEN CHILL-HONK - VOOR WIE GING IK DAT OOK ALWEER BOUWEN?

mij kunt doen denken jullie er niet eens aan!’

Al mijn frustraties komen aan bod met als slotstuk de vraag aan Maas: ‘Waarom ben je altijd de hort op met je vrienden, maar zijn jullie nooit bij ons?’

Inmiddels begint zijn jongere broer Duco ook al verdacht veel van dat soort trekjes te vertonen.

Ik lijk wel een kleuter die zijn ballon heeft losgelaten.

Je hebt mensen en je hebt washandjes. Gelukkig zijn mijn jongens mensen. Met droge ogen komt van de achterbank: ‘Pa, je denkt toch niet dat wij met jou gaan zitten chillen. Duh!’

Ik werp nog iets in de strijd van: ‘Ik ben toch ook een coole pa?’

Vanaf de achterbank wordt keihard gelachen en het vernietigende antwoord komt nota bene van mijn vrouw Irene. ‘Allard, kijk even naar jezelf. Ik begrijp Maas wel. Je bent gewoon een oude zak. Welke 15-jarige zit daar nou op te wachten’.

In koor loeien ze vanaf de achterbank ‘OK Boomer!’

AHA!

*IK ZIE MIJZELF NIET ALS 48-JARIGE MAN,
MAAR NOG ALS ÉÉN VAN HEN.*

15

EEN CHILL-HONK - VOOR WIE GING IK DAT OOK ALWEER BOUWEN?

Op mijn plaats gezet, mijn woede inmiddels wat gekalmeerd (wat doe ik er toch soms lang over om dingen te verbijten), doe ik nog een laatste poging om uit te vinden waarom het gras groener is bij die andere vaders. Zijn die leuker, krijgen de jongens daar bier? Niets van dat al. Het blijkt dat die vaders een chill-honk in de tuin hebben gefaciliteerd. Lekker chillen met de ouders op flinke afstand.

En dan krijg ik een briljante ingeving. Als ik mijn zoon en zijn vrienden ook weleens bij ons thuis wil zien of om me heen wil hebben, dan hebben wij eveneens een chill-honk nodig. Het plan is geboren.

Later op de middag bespreek ik mijn waanzinnige idee samen met Maas. Wat als we nu samen een chill-honk bouwen? Dus geen kant-en-klaar voorbeeld uit een folder of de zaterdagmagazine. Nee er zelf één uit de grond stampen. Ik zie er alle voordelen van in. Samen dat ding in elkaar zetten. Hoe stoer is dat? Vader en zoon. En sterker nog, vader en zonen. Ik zie mijn jongste zoon Duco al meedoen. Met z’n drieën zullen wij elk weekend lekker timmeren, lol hebben, broodjes knakworst eten. Vriendjes zullen meehelpen. Andere ouders zullen geïnspireerd raken en onze verhalen aanhoren. Ik zie het chill-honk al helemaal voor mij. Ik zal natuurlijk

ZAAGMOMENTJE

MEIKE: 'HIJ KAN GEWOON NIET STIL ZITTEN.'

op afstand blijven, maar er stiekem met een excuus lekker bij gaan zitten. Ze zullen eens zien wat een coole vader ik ben. Ondertussen creëer ik zo'n prachtig bouwwerk waar ik samen met mijn vrouw ook kan chillen. Romantisch met een wijntje op een zomeravond of een glühwein in de koude maanden naast een kachelkje.

Mijn Sagrada Familia was geboren.

PS Om even aan te geven hoe deplorabel ik eraan toe ben op dit moment. De Catalaanse Sagrada Familia is sinds het leggen van de eerste steen in 1882 nog steeds in aanbouw. De steigers van deze basiliek in Barcelona zijn ondertussen al meerdere keren verroest en wrakking afgevoerd. De huidige officiële opleveringsdatum is in 2026. Mijn opleverdatum is vooralsnog ergens in 2080 gepland.

BETER GOED GEJAT

- DAN SLECHT BEDACHT

Het idee is geboren. Wat nu? Het bouwwerk zie ik al staan, maar de twijfel slaat toe. Waar begin ik? Hoe kom ik aan een bouwplan? Waar bestel ik het hout? Wat vinden de burens ervan? Kan ik dit wel? Wat als het misgaat en het dak stort straks in. Wat als de grond niet stevig genoeg is en de boel verzakt. Wat als, wat als...

Om toch in de actiemodus te komen, ga ik maar een beetje afkijken. Per slot van rekening is goed gejat soms beter dan slecht bedacht. Ik schaam mij er niet voor om af te kijken. Sterker nog, ik roep het graag hardop. Sommigen noemen dit plagiaat maar mijn filosofie is dat imitatie de meest oprechte vorm van vleierij is.

ALS SCHOLIER WERD AFKIJKEN AFGESTRAFT, ALS VOLWASSENE MAG JE HET SCHAAMTELOOS DOEN. (ZOLANG JE ER MAAR EERLIJK OVER BENT.)

Trouwens, in de klassieke oudheid gold plagiaat helemaal niet als diefstal of fout. De Romeinen en Grieken vonden het enorm mooi als iemand het werk van een ander gebruikte om erop voort te borduren. Als je het dan weer

net beter, mooier of hoger wist te maken, werd het zelfs als een kunst gezien. Gewoon kopiëren daarentegen was goedkoop en ordinair.

Het concept 'goed gejat' heb ik tijdens mijn werkende leven geleerd. Ik kwam er al snel achter dat als ik dacht: Eureka, ik heb iets unieks verzonnen, dat mijn uiting al ergens anders vorm had gekregen. Zouden ze dat bedoelen met synchroniciteit? Daarom zorg ik nu altijd eerst dat ik onderzoek wat er op een bepaald gebied al gedaan is. Dit doe ik door naar beurzen te gaan, met vakgenoten te praten en veel boeken te lezen. De mensen om mij heen overtuigen dat goed gejat helemaal zo slecht niet is en zelfs verstandig, kan tot hardnekkige misverstanden leiden.

Het is om moedeloos van te worden, want ik ben eerlijk genoeg om toe te geven dat ik toch wel graag mijn gelijk haal. Om teamgenoten over de streep te trekken als ik weer eens iets in mijn hoofd had gehaald, ben ik toen maar uitjes gaan organiseren. Een kijkje nemen bij iemand anders in de keuken waar wat ik bedacht had, al gebruikt werd. En ja hoor, die tactiek werkte. Zien doet geloven.

Bij mijn chill-honk heb ik dit principe niet gehanteerd. Ik heb gejat en gekopieerd maar ik heb verzuimd mijn

team, mijn familieleden in een bus te zetten en een chill-honk-excursie aan te bieden. Eigen schuld dat ik er alleen voorsta.

AHA!

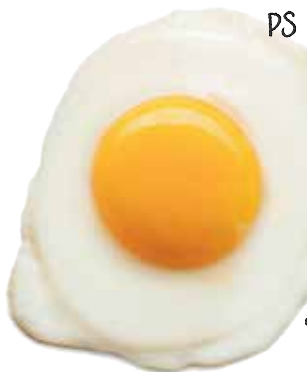
**OP SLINKSE WIJZE, ZONDER VERBAAL GEWELD,
LIEFST VIA DERDEN, BOEKEN OF DESKUNDIGEN, DE
MENSEN IN JE LEVEN IN CONTACT LATEN KOMEN MET
JE BRILJANTE IDEE WERKT BLIJKBAAR UITSTEKEND!**

Daarom probeer ik altijd goede ideeën uit allerlei hoeken te verzamelen of, cynisch gesteld, te jatten. Ik geef er mijn eigen draai aan in de veronderstelling dat het dan net wat beter wordt. Zo ook met mijn nog te bouwen chill-honk. Eerst maar eens afkijken en het dan mooier maken. De Japanners zijn hier meesters in: ze hebben er ook een mooi eufemisme voor: 'benefit segmentation'. Dat klinkt meteen een stuk nobeler. Dat mooier maken kan nog weleens lastig worden, want ik heb een duiveltje op mijn schouder dat fluistert dat ik niet handig genoeg ben. En dat duiveltje is een hinderlijke, volhardende kwelgeest.

Dan maar gewoon ordinair een bouwwerk van een ander kopiëren. God, wat kan ik hierover doorzeuren!

De kans dat ik voor het gerecht wordt gesleept, is klein. Zeker gezien mijn totale gebrek aan bouwervaring. Een eventuele rechter zal mij met een gulle lach lekker door laten rommelen in mijn achtertuin.

Zo gezegd, zo gedaan. En snel een beetje, want er was haast geboden. Maas is immers 15 jaar en dat honk moet af voordat hij het huis verlaat. Drie jaar lijkt lang, maar het is zo voorbij. Laatst drukte iemand het uit in zomervakanties. Als je er zo naar kijkt, hebben we het nog maar over drie keer met elkaar op vakantie gaan, voordat hij uitvliegt. Kortom werk aan de winkel. Gelukkig kunnen Duco en ik er nog minstens zes zomers van genieten.

PS Over het soms moeilijk overtuigen van een ander nog even over mijn oudste zoon. Jarenlang heb ik geprobeerd hem eieren te laten eten. Goed voor je, proteïne, word je sterk van. Maar geen ei aan te verkopen. Kom ik laatst thuis, staat hij eieren te bakken. Zijn fitnessstrainer had hem geadviseerd om een eitje te eten. Vreemde ogen dwingen!

ZOVEEL MENSEN

- ZOVEEL MENINGEN

Tijdens mijn veldonderzoek in de achtertuinen van vrienden en burens is iedereen enthousiast. Vol trots laten ze hun fantastische veranda's en chill-hoeken zien.

**AHA: ALS JE GEÏNTERESSEERD BENT IN EEN ANDER,
KRIJG JE EEN HOOP ENTHOUSIASME TERUG.
DE TIPS VLOGEN MIJ OM DE OREN:**

Allard!
Zorg voor goede afloop van het water!

Allard! Maak de palen niet te dun, maar ook niet te dik!

Allard! Let je op dat het hout zweeft, anders gaat het rotten!

Allard! De bodem moet wel waterpas zijn!

Het vliegt me soms aan. Mijn droombeeld is veranderd in een nachtmerrie waarin ik ineens met van alles rekening moet houden. Waar ben ik ook alweer aan begonnen. Ik kan ze haast niet onthouden, al die goedbedoelde tips. En dan roepen ze ook nog eens allemaal tegenstrijdige dingen.

Allard! Je moet het dak laten aflopen naar de kant waar het open is.

Dus aan de voorkant lager dan aan de achterkant. Dan kun je in alle geborgenheid met je glas wijn achterover leunen.

Allard! Let op, niet te zwaar. Zo voorkom je doorbuiging van het dak.

Allard! Je moet het dak juist laten aflopen naar de achterwand.

Dat moet je echt doen, want dan heb je meer ruimtelijk gevoel en krijg je meer licht binnen!

WTF
\$%@#!

Allard! Je moet het zwaar maken, want voor je het weet waait het geheel weg.

Wow, daar had ik nog nooit over nagedacht. Een wegvliegend chill-honk is niet wat ik voor ogen had. Maar ja, hoe zat het dan met het advies, niet te zwaar, want dan zakt de boel in elkaar?! Begrijp jij het nog? Zoveel mensen, zoveel meningen.

Wat ik wel heb begrepen, is dat iedereen zijn eigen handigheidjes heeft, zijn eigen manier van werken en zeker zijn eigen smaak. De les is dat het gewoon een kwestie van doen is. Zolang je maar je gezonde verstand gebruikt, niet bang bent om fouten te maken en je dingen gaandeweg aanpast, waar nodig. Ook is het me duidelijk geworden dat iedereen vooral op zijn eigen bouwwerk trots is. Die trots wil ik zelf ook weleens ervaren.

**MIJN EGO KAN NOG WEL EENS GROTER ZIJN
DAN HET NOG TE BOUWEN CHILL-HONK.**

AHA!

Vaak eindigen mijn expedities op zoek naar het betere kopieerwerk met een goed gesprek. Onder het genot van een drankje en onder een perfect aflopende dakje. Bij het afscheid is er doorgaans de bemoediging. Woorden die mij als muziek in de oren klinken: 'Laat

maar weten als je gaat beginnen en hulp nodig hebt. Ik vind het leuk om je te helpen.'

Samen sterk. Ik ben ervan overtuigd dat als je je droom deelt, een ander altijd wil helpen. Dat is mijn hartstochtelijke credo.

GEWOON DE VETSTE

– HOOGSTE EN MOOISTE VAN HET LAND

Mijn omgeving is nieuwsgierig en stelt dringende vragen zoals: 'Heb je een bouwpakket?' of 'Waar is jouw bouwtekening'.

Nou is de grap, of misschien is het een bewuste keuze, dat ik zelfs geen schets heb. Mijn speurgedrag, middels het gluren bij vrienden en burens, heeft niet tot een technisch spel van lijnen geleid. Zelfs niet tot wat krabbels op een achterkant bierviltje. Wel heeft het mij overtuigd dat sommige bouwwerken gewoon moeten worden gestart, door te doen.

'Gewoon doen', vertaalt zich bij mij in een project dat begint met een droom. Wat ik hiermee bedoel is dat ik door te dromen het eindresultaat al helemaal visualiseer. In dit geval een veranda, een honk, een chillplek, gebouwd rondom de mooie boom in onze achtertuin. Een plek waar het vooral gezellig 'chillen' is. Een honk met lichtjes, comfortabele banken, een schommelstoel, een ijskastje en niet te vergeten iets waarin een vuurtje gestookt kan worden. Ik zie ons daar al zitten. Maas met zijn vrienden, mezelf met een goed boek of met de burens een glaasje wijn drinkend.

Maar hoe ik dat ga verwezenlijken? Geen idee. Hoe lang

26

GEWOON DE VETSTE
- HOOGSTE EN MOOISTE VAN HET LAND

moet alles zijn, hoe breed én met welke planken ga ik bouwen? Hoeveel spijkers heb ik nodig? Geen flauw benull! Ook de technische verbindingen, structuren of maatvoeringen houden mij nu nog helemaal niet bezig. Het enige wat ik weet, is hoe het eruit moet zien en dat het snel moet staan. Ik heb haast. In mijn beleving staat dat chill-honk er al, de rest komt wel. Zoals met alles in het leven, gewoon de eerste stap zetten.

Een goede bekende van mij, Daan Quakermaat, geeft geweldige toespraken met de titel 'Ga kathedralen bouwen!' Met humor, maar ook met een serieuze ondertoon, legt hij uit dat er in de middeleeuwen gebouwd werd zonder bouwtekening. De kathedraal

27

GEWOON DE VETSTE
- HOOGSTE EN MOOISTE VAN HET LAND

van Reims, om er maar één te noemen. Die bouw begon met de simpele eis van een of andere, wellicht wat ijdele, man die – naar verluid – ongeveer de volgende opdracht gaf: 'Ik wil gewoon de vetste, hoogste en mooiste kathedraal van het land.'

Met die boodschap in het achterhoofd begon men met bouwen. Geen tekening te bekennen, want de opdracht was duidelijk. Vet, hoog en het allermooist. Een flinke klus, als je bedenkt dat de bouwers steen voor steen een kathedraal neer moesten zetten. Iemand had vast wel een droom, toch? Een idee van hoe het eindresultaat eruit moest komen te zien: indrukwekkend, veel torens, beelden, bogen en ramen. Maar hoe? Dat kwam wel bij ieder muurtje dat opgetrokken werd. En als er eens een keer een muurtje omviel, dan werd er even getreurd en een stevige borrel geschonken om vervolgens de muur te herbouwen.

**OVERAL VERANTWOORDING VOOR AFLEGGEN
MAAKT HET LEVEN NIET EENVOUDIGER.
DOE GEWOON WAT GOED VOELT.**

Als een detail niet goed aansluit op een volgend onderdeel, dan werd er ter plekke geïmproviseerd. Koppen bij elkaar, passen en meten, nadenken en

